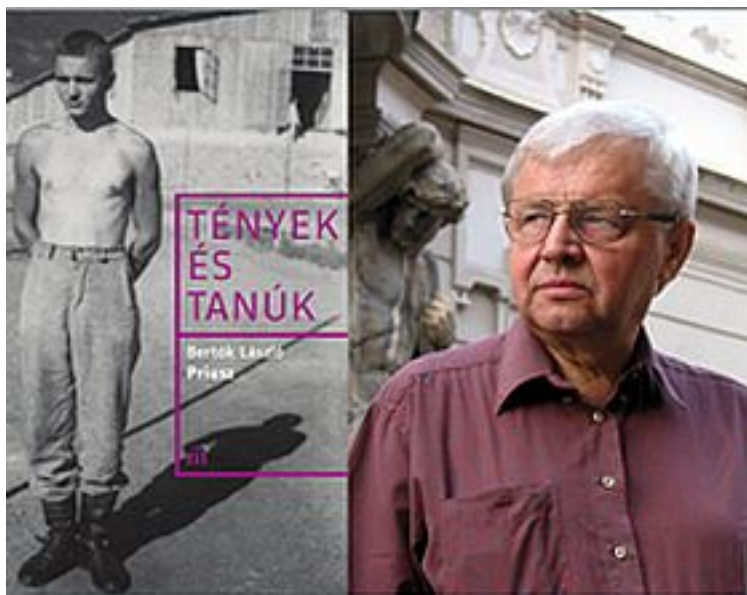

Bertók Lászlót az ötvenes évek közepén néhány kamaszkori verséért, irodalmi kör alapításáért, iskolai újságszerkesztésért börtönbüntetésre, majd honvédségi munkaszolgálatra ítélték. Meghurcolásának, priuszának, nagy nehezen, évekkel később elért rehabilitálásának dokumentumait a maga hozzáfűznivalóival először 1990-ben publikálta a Jelenkor hasábjain. Bertók László most megjelenő kötetéről Szegő Jánossal, a Magvető Kiadó szerkesztőjével beszélget december 13-án 17 órától a Tudásközpont 0. szintjén, a Konferenciateremben. **A Csorba Győző**
Könyvtár szervezésében megvalósuló könyvbemutatóra a belépés ingyenes.

A **Priusz** (Balassa Péter szavaival) meglepően áttetsző szövegét a szerző szülőföldjéről, őseiről, családjáról szóló vallomásokkal, három újabb interjúval és számos képpel kiegészítve olvashatjuk újra.

„Én csak öt hétig voltam az ávó kaposvári pincéjében, s mindössze nyolc hónapra ítélték el utána, s azt követően is csak 1956 októberéig voltam munkaszolgálatos, mert a forradalom után ezeket az alakulatokat megszüntették. Mi ez mindahhoz képest, hogy? Mintegy elnézést kérve, mintha megint az utolsó szó jogán beszélnék, állítottam össze, írtam meg a magam kis történetét. Kérem, nekem csak ennyi: csak mégis ráment az ifjúságom, az életem, mint szinte mindenkié, aki kortársam ezen a tájon.” (

Bertók László

, 1993)

„A nyomnélküliség nyoma. Alaptörténet, kis, magyar. Megkockáztatom, Bertók ezen a 40-50 oldalon megírta az elmúlt 35 évet. Ez az igazi történetünk, ez a nemtörténet, ez sokkal igazabb, mint a sértődések története, nem beszélve a bátorságok és hősiességek és meaculpázások (ál)történetéről. A megaláztatás története ez, ahol nincs megalázó és megalázott, csak megalázók és megalázottak vannak, profanus vulgus, valami irtózatosságot személytelenség, súly, amit nyakába vesz, kap a személy. Bertók metatörténete hon- és önismereti kötelező olvasmány.” (**Esterházy Péter**, 1990)